

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

36. An Indulgentiam pro mortuis lucretur existens in peccato mortali?
Idem dicendum est de illo, qui sumit Bullam Cruciatæ pro defuncto, si
solvens Bullam sit in peccato mortali? Ex part. 5. tract. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

Non desinam tamen hic adnotare Caietanum
 3. Non desinam tamen hic adnotare Caietanum
 1. opus. tract. 10. quæst. 1. & tract. 16. quæst. 5. docere
 Indulgentias non omnibus animabus existentibus in
 purgatorio valere, sed illis tantum, quæ ut sibi profect
 sent meruerunt in vita per pietatem & curam erga
 mortuos & Ledesma in 2. 2. p. 4. q. 29. art. 3. timet ne ve
 ra sit hæc Caietani sententia. Sed merito aduersus il
 lam insurgit Acosta ubi supra, Granadus disp. 6. num. 2.
 Trullench dub. 10. num. 1. & alij quos citat & sequitur
 Tannerus loco citato, quia fundamentum communica
 tionis suffragiorum non est aliquod peculiare meritum
 sed solum status gratia. Ergo &c.

RESOL. XXXVI.

An Indulgentiam pro mortuis lucratur existens in pec
 cato mortali?
 Item dicendum est de illo, qui sumit Bullam Cruciatæ
 pro defuncto, si soluens Bullam sit in peccato mortali?
 Ex p. 1. r. 12. Ref. 38.

Respondeo affirmatiue cum Ioanne Prapposito
 in 3. p. D. Thom. q. 1. 4. de Indulgentiis, dub. 10.
 & Naldo in summa, verb. Indulgentia, n. 7. ubi sic
 ait. Indulgentiam pro mortuis consequi potest etiam
 in mortali existens, secundum magis receptam opinio
 nem in hoc enim casu non dicitur malus pro alio satisf
 ficere, sed solum facere opus, ob quod Papa satisfactio
 nem Christi & Sanctorum impertitur, tum quia malus
 ministerialiter pro alio satisfacere potest, vt elemo
 synam, vel aliud bonum mandato alicuius faciens. Ita
 illi, qui citat Nauarum notab. 22. de Indulg. n. 30. qui
 bus adde etiam Fabrum in 4. sentent. de penit. dist. 19.
 quæstio. disp. 38. cap. 8. num. 256. Granadum in 3. part.
 de Sacram. contr. 12. tract. 5. disp. 6. num. 1. Trullench
 in Bulla Cruc. lib. 1. §. 6. dub. 4. num. 3. Reginaldum tom. 1.
 lib. 7. cap. 10. num. 195. & Laurentium de Portel in du
 bus Regal. verb. Indulgentia pro Iubilæo, n. 24. ubi sic ait.
 Tandem circa indulgentias pro defunctis nota ex To
 leto, quod si quis in peccato mortali quando sumit
 Indulgentias pro defunctis faciendo id opus, per quod
 illas applicat in peccato mortali, tales Indulgentias
 proficiunt defunctis existentibus in Purgatorio. Ratio
 est, quia ratio satisfactionis seu pretium pœnarum
 non est opus illius, qui est in peccato, sed Indulgentia
 ipsa & thesaurus meritorum Christi & Sanctorum.
 Illud autem opus particulare, per quod Indulgentia
 applicatur, sit nomine Ecclesiæ, in qua nunquam
 dicitur gratia. Exemplum ponit in eo, qui dat elemosy
 nam, & mittit illam per manus hominis existentis
 in peccato mortali, non enim perditur fructus elemo
 synam ex eo quod sit in peccato ille, qui exequitur
 opus. Vnde non solum hoc intelligitur de sumente
 Bullam Cruciatæ, pro defuncto, si soluens Bullam sit
 in peccato mortali, sed etiam de illo, qui dicit certas
 orationes iniunctas à Papa pro liberanda vna anima à
 Purgatorio, est enim utrobique eadem ratio. Scio ali
 quos DD. tenere oppositum, vt fatetur ipse Toletus.
 Est tamen hæc opinio pia, & ratione sufficienti fun
 data. Hæc Portel. Vnde nemo excusatur quando à
 Summo Pontifice applicatur aliqua Indulgentia de
 functis per modum suffragij, si illam pro illis non su
 mant; Nam, vt dictum est, & iusti, & peccatores illam
 pro defunctis obtinere possunt.

RESOL. XXXVII.

An quis privata autoritate possit suam Indulgentiam
 Deo pro defunctis offerre, et potest ieiunia, discipli
 nam, &c.
 Tom. I V.

Et an saltem Regulares possint applicare Indulgentiam
 defunctis, stante privilegio Leonis X. con
 cesso Minoribus? Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6.
 Ref. 12.

§. 1. Dubium est nouum, & ad illud affirmatiue
 respondet Pater Gobat in Thesouro Indulg.
 p. 2. c. 21. quæst. 61. num. 466. Tum quia nullum ius di
 uinum, aut Ecclesiasticum vetat eam in praxim redi
 gi, atque intelliguntur concessa, quæ non sunt ex
 presse prohibita, inquit Glossa in c. 2. de translat. Episc.
 vers. Non inueniam. communiter recepta: tum quia
 vtiliter practicatur, nam Ioan. 16. generatim promit
 titur: Si quid petieritis Patrem in nomine meo dabit
 vobis: tum denique, quia nullum planè inconueniens
 apparet in hac precatiuncula: Clementissime Deus,
 rogo te, vt illam Indulgentiam plenariam quam cras
 in die Portiunculæ comparate studebo, digneris admi
 ttere potius pro expiandis mei Patris defuncti pecca
 tis, quam pro meis. Nec obest primo, quod nullus
 Auctor Classicus hanc doctrinam tradat, nam etsi ma
 teria de Iubilæo, & Indulgentiis à perinultis ita accu
 ratè sit attracta, fatebitur tamen æquus Lector, se
 tam in hoc quam in altero tractatu de Iubilæo re
 perisse per multa dubia practica, non parui momenti,
 quæ nemo alius proposuit, sicut mihi ipsi per literas
 testatus est doctissimus quidam & libris scriptis no
 tissimus Theologus. Sufficit, modo hæc doctrina sit
 vtilis, & non contraria sensui Ecclesiæ, vel Do
 ctorum. Nec obest secundo, quod ex omnium sententia
 negarim, validè in defunctos transferri Indul
 gentias, etsi Pontifex Romanus eas transferendi
 potestatem verbis admodum claris largiatur. Etenim
 illa doctrina intelligitur, & intelligenda est de ap
 plicatione infallibili (ex ordinaria Dei lege) effe
 ctum habente, ac fundata in potestate Pastoralis,
 seu Clauium, non autem de applicatione fundata
 in sola Dei liberali acceptione, & quæ pendeat
 etiam ab iis conditionibus, à quibus efficaciam ora
 tionis pendere tradunt Doctores post S. Tho
 mam 2. 2. quæstione 83. Nec obstat Tertio, quod
 hinc sequatur posse eodem modo ab vno viuo al
 teri viuo donari suam Indulgentiam. Respondeo
 enim id, non videri absurdum, quamvis longè
 vtiq; difficultius, & rariùs Deus admittat pro vi
 uis, quam pro defunctis, quia illi possunt se iu
 uare hi, nequeunt. Vnde respectu viuorum habet
 aliquo modo locum illud pronuntiatum iudicium:
 Indignus est aliena ope, qui sibi non vult opitu
 lari, cum possit. Hinc pater laudandum esse Ca
 ium, cum dicit: Domine Deus peto, vt omnes
 omninò Indulgentias, quas toto hoc mense possem
 in meum vsum conuertere, permittas potius cedere
 in subsidium miserabilium animarum, in flammis pur
 gatoris detentarum. Equidem hoc loco aptissimè
 dicitur, quod de illis Indulgentiis dubiis quarum oc
 casione nullum damnum emergit, pronuntiant Do
 ctiores: Tantum valeant, quantum possunt, Dicez
 Quid, si Deus non admittat, sicut sæpissimè non ad
 mittit, talem donationem, aut applicationem? Res
 pondetur; Tunc Indulgentiarum fructus remanet
 penes illum qui donare volebat: etenim ob eius inter
 pretatiuam voluntatem imitatur in eo illud Psalmistæ,
 Oratio mea in sinu meo conuertetur, & illud Christi Do
 mini: Pax vestra reuertetur ad vos, Matthæi 10. Huev
 que Pater Gobat.

2. Sed laudo viri amicissimi in animas purgan
 tes pietatem; at eius opinioni adherere non possum,
 quia est contra communem, vt obseruat Quintana
 ducias, in Theolog. moral. tom. 1. in Appendice, tract. 1.
 dubit. 14. numero 1. Concessio enim Indulgentiarum
 dependet ex voluntate concedentis, atque adeo se
 R 3 extendit

Sup. hoc leg.
 breuissimam
 doct. vers.
 annot. seq.

N
 A
 I
 N
 I
 A
 L
 I
 V
 V
 I
 I